

Arrest

nr. 70 398 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Nadterechnye en woonachtig in Meken-Yurt. U bent getrouwd met S. E. (...) (O.V. X) met wie u twee minderjarige kinderen heeft: een zoon I. L. (...) (O.V. X) en een dochter I. L. (...) (O.V. X). U bent de neef van K. L. (...) (O.V. X) die samen met haar kinderen op 27 november 2006 reeds asiel aanvraag in België.

Eind jaren negentig sluit uw neef R. I.(...) zich aan bij de rebellen in de strijd tegen Rusland. Als de Russen in 2000 de tweede Tsjetsjeense oorlog winnen, moet hij zich de hele tijd schuil houden, op de vlucht voor de Russen.

In 2005 en in 2006 worden uw kinderen geboren. In 2007 of 2008 huwt u officieel met de moeder van uw kinderen, S. E. (...), met wie u echter al lang niet meer samenwoont.

Begin 2008 verschuilt u uw neef R. (...) drie maand in uw kelder. U vermoedt dat iemand in het dorp hem moet verklapt hebben want in maart 2008 komen gemaskerde mannen langs. Uw neef slaagt erin te vluchten, maar u wordt meegenomen. Later zal u nog vier keer meegenomen worden, midden april of mei 2008, oktober 2008, in februari 2009 en maart of april 2009. Telkens wordt u in een kelder ondervraagd over uw neef. Ze willen vooral weten waar hij zich bevindt. Daarbij wordt u geslagen. Tijdens de laatste keer dat u meegenomen wordt, herkent u de oom van M. M. (...), een vroegere klasgenoot van u, die voor de zesde politieafdeling van Grozny werkt. U wordt telkens vrijgelaten na een aantal dagen, maar u wordt gezegd dat u Tsjetsjenië niet mag verlaten en ze dreigen dat ze u zullen vermoorden als u niet zegt waar uw neef is.

Tussen uw arrestaties door, in juni 2008, komt uw neef bij u thuis langs. U licht hem in over uw arrestaties. Daarop ontstaat een discussie tussen jullie waarna uw neef kwaad weggaat. Een paar maanden later, in september of oktober 2008, verneemt u van uw tante (de moeder van uw neef) dat R. (...) op 50 kilometer van Grozny vermoord teruggevonden is.

Na uw laatste arrestatie in maart-april 2009 verblijft u een week in het ziekenhuis. Van daar vlucht u op een bepaald moment – u weet niet precies wanneer – met een auto naar Mozdok (Noord-Ossetië) waar u een week blijft. Daar neemt u de trein naar Moskou waar u via uw vriend S. A. (...) een aantal maanden in de bouw werkt. In augustus 2009 gaat u terug naar Tsjetsjenië om een nieuw intern paspoort en een reispas te regelen.

Uiteindelijk verlaat u Tsjetsjenië samen met uw vrouw en kinderen op 1 september 2009. In Grozny nemen jullie de trein naar Moskou en van daar een andere trein via Brest (Wit-Rusland) naar Terespol (Polen). Eenmaal aangekomen op Poolse grondgebied worden jullie tegengehouden door de Poolse autoriteiten. Jullie internationale reispaspoorten worden er in beslag genomen. Jullie vragen er asiel aan maar wachten het verdere verloop van die asielprocedure niet af en vertrekken op 6 september 2009 met een taxi naar België waar jullie op 14 september 2009 asiel aanvragen. Een week na jullie asielaanvraag gaan u en uw vrouw uit elkaar. In Rusland zijn jullie echter nog steeds voor de wet getrouwd. Uw ex-vrouw vraagt asiel aan omwille van andere redenen als u.

Op 26 november 2009 krijgt u van de Belgische asielinstanties het bevel om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar Polen. U verlaat het land echter niet. Eind december 2009 verneemt u telefonisch dat gemaskerde mannen binnengevallen zijn bij uw oma op zoek naar u. Ook in februari 2010 gebeurt dat nog 2 à 3 keer. Op 9 september 2010 dient u een tweede asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw intern Russisch paspoort en drie originele convocaties van de ROVD van Nadterechnye.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich

niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaart dat de 6de afdeling vd politie van Grozny u zal vermoorden omdat u uw neef R. (...) Iduyev (actief voor rebellenleider Dudayev in 1steTsjetsjeense oorlog) begin 2008 drie maanden onderdak geboden heeft (CGVS p. 4-5, p. 11-12 & p. 15). Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen, uit een vergelijking van uw verklaringen op het CGVS (22 maart 2011) en op Dienst Vreemdelingenzaken (27 september 2010).

Zo verklaart u op het CGVS dat u uw neef R. (...) begin 2008 drie maanden schuilhield (tot maart 2008) en dat u hem daarna nog één keer gezien heeft, namelijk midden 2008, in juni, wanneer u het met hem had over uw arrestatie wegens hem (CGVS p. 5 & p. 14). Later verklaart u dat u hem na zijn verdwijning begin maart 2008 nog maanden overal zocht maar niet vond, dat u hem nooit meer gezien heeft sindsdien en ook niet telefonisch kon bereiken (CGVS p. 17-18). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd beweert u dan weer dat u uw neef nog wel gezien had, maar dat jullie toen een discussie kregen waarna hij meteen vertrok. Als u dan gevraagd wordt waarom u eerder gezegd had dat u uw neef nooit meer gezien had, zegt u 'Er kunnen fouten zijn bij mij. Bepaalde dingen vergeet ik. Ik herinner me niet eens het gezicht van mijn vader. Sinds ik in België ben heb ik geheugenproblemen' (CGVS p. 18). Dit biedt echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid.

Daarnaast verklaart u dat u in de periode augustus 2009 tot 1 september 2009 (de dag van uw vertrek uit Tsjetsjenië) niet meer op straat kwam en dat u soms in uw eigen dorp (i.e. Meken-Yurt, CGVS p. 2) buitenkwam, maar alleen 's nachts (CGVS p. 20). Nochtans had u eerder tijdens het gehoor verklaard dat u op 26 augustus 2009 zelf uw intern paspoort ging ophalen bij de OFMS Nadterechnye in Znamenskoye en dat u de volgende dag uw reispas ging afhalen bij de paspoortdienst in Grozny (CGVS 2 p. 8-9). Als u gevraagd wordt waarom u dan zegt dat u alleen 's nachts buitenkwam in uw eigen dorp, zegt u 'dat was niet lopen, maar met de auto. Er staan geen posten op elk kruispunt' (CGVS p. 20). Dit antwoord heft deze tegenstrijdigheid echter niet op.

Tenslotte verklaart u dat uw neef R. (...) vermoord werd in september of oktober 2008 (CGVS p. 16-17). Op DVZ echter verklaarde u dat hij eind april 2009 vermoord werd (vragenlijst DVZ dd. 27.09.2010, vraag 3.5., p. 2). Uw verklaring 'misschien' (CGVS p. 20) heft deze flagrante tegenstrijdigheid echter niet op.

Ten tweede neemt u na het uitbreken van uw problemen in 2008 een aantal opmerkelijke gedragingen aan waardoor de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade volledig teniet gedaan wordt.

Zo verklaart u dat u in april-mei 2009 (via Mozdok in Noord-Ossetia) naar Moskou vertrok waar u een paar maanden bij een vriend woonde en in de bouw werkte. In augustus 2009 keert u echter terug naar Tsjetsjenië, naar eigen zeggen om documenten in orde te maken en omdat u geen hoop meer had dat u met rust zou gelaten worden (CGVS p. 18-19). Het feit dat u vanuit Moskou terugkeert naar de regio (i.e. Tsjetsjenië) waar u uw problemen meegemaakt heeft, ondermijnt op zich reeds de ernst van uw vrees.

Bovendien blijkt dat u zich in augustus 2009 – na uw terugkeer uit Moskou – tweemaal tot de autoriteiten van uw land hebt gewend. U verklaarde meermaals dat er na uw arrestaties door de autoriteiten tegen u een uitreisverbod gold waarbij u Tsjetsjenië niet mocht verlaten (CGVS p. 8 & p. 14). U verklaart echter ook dat u op 26 augustus 2009 bij de OFMS in Znamenskoye persoonlijk uw intern paspoort ging ophalen (dat u na betaling verkreeg) en de volgende dag uw internationaal reispaspoort bij de paspoortdienst in Grozny waarbij u zich moest identificeren met uw intern paspoort (CGVS p. 8-9). Het Commissariaat-generaal meent dat uw gedrag, nadat u vanaf maart 2008 verschillende keren door de autoriteiten opgepakt zou zijn, niet in overeenstemming lijkt met uw bewering als zou u in Tsjetsjenië

door de autoriteiten worden vervolgd. Indien u daadwerkelijk problemen zou hebben gehad met de ordediensten omwille van uw hulp aan uw neef R. (...) en indien u werkelijk vreesde om door de autoriteiten te worden opgepakt, is het bijzonder opmerkelijk dat u zich zomaar tot diezelfde autoriteiten zou wenden om een intern paspoort af te halen. Het lijkt evenmin geloofwaardig dat u de autoriteiten op de hoogte zou stellen van uw gepland vertrek uit de Russische Federatie door persoonlijk en onder eigen naam een reispaspoort aan te vragen.

Daarnaast verklaart u dat u Tsjetsjenië een eerste keer verliet met de auto naar Mozdok in Noord-Ossetia als gewoon passagier (april-mei 2009) en een tweede keer met de trein ook als gewoon passagier (1 september 2009). U deed dat tweemaal met uw intern paspoort, dus onder uw eigen identiteit (CGVS p. 10-11 & p. 18). De openlijke wijze waarop u onder uw eigen identiteit uw land verlaat, is hoogst opmerkelijk en doet ernstige vragen rijzen over de ernst van de door u voorgehouden vrees, rekening houdend met het eerder vermelde uitreisverbod en de door u aangehaalde problemen met de autoriteiten.

Verder verklaart u dat u op 4 september 2009 een asielaanvraag indiende in Polen. U wachtte echter het resultaat van deze procedure niet af en zonder enig probleem te hebben gehad in Polen vertrok u twee dagen later naar België waar u op 14 september 2009 ook een asielaanvraag indiende (CGVS p. 7-8). Na deze eerste asielaanvraag, op 26 november 2009, krijgt u het bevel het Belgisch grondgebied te verlaten en terug te keren naar Polen. Dit doet u echter niet met als verklaring 'ik wou niet' (CGVS p. 7). Op 9 september 2010 – 10 maanden na de negatieve beslissing op uw eerste asielaanvraag – dient u een tweede asielaanvraag in in België. In de periode tussen uw eerste en tweede asielaanvraag, namelijk in juli 2010, verklaart u zich met uw intern paspoort aangeboden te hebben bij de Russische ambassade in Brussel omdat u de procedure wou stopzetten en terug wou naar Tsjetsjenië (CGVS, p. 10). Het feit dat u zich vrijwillig bij de Russische ambassade aanbiedt na reeds in twee landen internationale bescherming gezocht te hebben tegen de autoriteiten van het land waarvoor u verklaart op de vlucht te zijn (i.e. Rusland), dat u de uitkomst van uw opgestarte asielprocedure in Polen niet afwacht, dat u verklaart vrijwillig te willen terugkeren naar uw land van herkomst en dat u meer dan zes maanden wacht om na uw vrijlating in België opnieuw internationale bescherming te zoeken, relateert de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging. Bovendien wekt u op deze manier het vermoeden de asielprocedure bijzonder lichtzinnig op te vatten. Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging of op ernstige schade kan nochtans verwacht worden dat hij zich op een integere en ernstige manier opstelt wat betreft de mogelijkheden op internationale bescherming tegen de problemen waarvoor hij op de vlucht is.

U heeft ook nagelaten zich te informeren over de cruciale elementen van uw relaas, namelijk uw arrestaties door de autoriteiten. Zo verklaart u dat u tijdens uw laatste arrestatie de oom van uw vriend M. M. (...) herkende in het gebouw naar waar u meegenomen werd. U verklaart ook dat u weet waar die vriend woont (CGVS p. 12). U heeft echter nagelaten om die vriend aan te spreken over uw arrestaties (CGVS p. 19). Als u gevraagd wordt waarom u dat niet gedaan heeft, antwoordt u 'wat kan hij doen?'. Als u daarop gezegd wordt dat de oom van uw vriend de ideale man is om na te gaan hoe de situatie voor u is, zegt u 'Ik denk dat het via zijn oom was dat ik laatste keer vrijgelaten was omdat hij me zag. Misschien heeft hij me iets gezegd.' en 'Ze vertellen nooit iets aan de mensen. Ze doen gewoon hun werk. Als ik iets had gezegd, had hij het toch ontkend' (CGVS p. 19). Dergelijke mate aan gebrek aan interesse omtrent cruciale details van de kern van uw problemen – zijnde de arrestaties – kan als niet aannemelijk worden beschouwd. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij een ernstige interesse aan de dag legt voor cruciale aspecten van zijn asielrelaas indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Wat betreft de documenten die u voorlegt, dient te worden vastgesteld dat de drie convocaties van de ROVD van Nadterechnye bovenstaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen wijzigen. Het Commissariaat-generaal heeft namelijk gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van deze stukken. Ten eerste vertonen de drie stukken een aantal vormelijke gebreken. Zo bevatten de convocaties geen voorgedrukte hoofding, doch enkel een stempel. Hoewel op de convocaties aangeduid staat dat ze persoonlijk per koerier op uw adres afgegeven werden, ontbreekt een handtekening van de persoon aan wie de convocaties effectief overhandigd zouden geweest zijn. Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter kan verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties, namelijk de ROVD van Nadterechnye. Ten tweede bent u ook niet op de hoogte van een aantal andere elementen aangaande deze convocaties. Zo verklaart u dat deze convocaties persoonlijk werden afgegeven op uw adres aan uw oma. Als u

gevraagd wordt door wie, antwoordt u 'dat weet ik niet'. Daarop verklaart u ook dat u dat haar niet gevraagd heeft (CGVS p. 6).

Ten derde dateren de convocaties van november-december 2009. U verklaart echter dat u pas vijf dagen voor uw gehoor op CGVS (i.e. 22 maart 2011) van uw vader en oma vernam dat er convocaties toegekomen waren voor u en dat u ze pas effectief ontving (per fax) de dag voor het gehoor (CGVS p. 4). Het is bijzonder opmerkelijk dat uw familieleden u pas een jaar na het ontvangen van de convocaties hiervan op de hoogte zouden gebracht hebben, aangezien uw arrestaties door en uw problemen met de autoriteiten voor u de reden van uw vlucht uit Tsjetsjenië was en te meer omdat u verklaart dat u vanuit België nog contact heeft met uw familie (CGVS p. 3). Hieromtrent legt u bovendien tegenstrijdige verklaringen af. U verklaart eerst dat u pas in maart 2011 op de hoogte werd gebracht van het bestaan van de convocaties (CGVS p. 4, zie boven), terwijl u later verklaart dat u eind december 2009 (rond de nieuwjaarsperiode 2009-2010) van uw oma via de telefoon vernam dat er bij haar onbekende en gemaskerde mannen langsgeweest waren als gevolg van het feit dat u zich niet had aangeboden na de convocaties dd. november-december 2009. De mannen zeiden uw oma 'als je niet wil dat je kleinzoon sterft, dan moet hij verschijnen' (CGVS p. 6). Zoals hierboven reeds uitvoerig werd aangetoond, is uw asielrelaas niet aannemelijk. Gecombineerd met de flagrante tegenstrijdigheden over uw asielrelaas, maakt dat het Commissariaat-generaal helemaal geen geloof kan hechten aan uw bewering als zou u in Tsjetsjenië worden vervolgd. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat documenten in Tsjetsjenië en de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-140-w'). Wanneer de afweging wordt gemaakt tussen enerzijds de waarde van deze documenten – rekening houdend met de informatie in verband met de relatieve waarde van documenten uit de Russische Federatie, met de vormelijke gebreken en de tegenstrijdigheid die u over deze stukken aan de dag legt – en anderzijds de ernst van de onaannemelijkheden in uw asielrelaas, kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen in geen geval herstellen.

U haalde meerdere malen aan dat u geheugenproblemen heeft (CGVS p. 17-18). Er mag echter van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden en vaagheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Deze beweringen inzake geheugenproblemen kunnen de beoordeling van de hierboven opgenoemde vaststellingen (o.a. de tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen) geenszins wijzigen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De kopie van uw intern Russisch paspoort bevat louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Bijgevolg wijzigd dit document niets aan deze beslissing.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw tante K. L. (...) (O.V. 6.004.443), waarover u verklaart dat jullie problemen niets met elkaar te maken hebben (CGVS p. 3), door het Commissariaat-generaal op 12 november 2007 overgegaan werd tot een erkenning van de vluchtelingenstatus.

Er kan nog toegevoegd worden dat aan S. E. (...) (O.V. 6.488.052) – van wie u verklaart gescheiden van te leven in België – I. L. (...) (O.V. 6.488.052) en I. L. (...) (O.V. 6.488.052) het statuut van vluchteling werd toegekend door het Commissariaat-generaal. Deze beslissing heeft echter geen betrekking op uw persoon daar uit uw verklaringen en die van uw vrouw blijkt dat jullie asielaanvragen zich op individuele en verschillende vervolgingsfeiten baseren die niets met elkaar te maken hebben. Bovendien blijkt uit de verklaringen dat u reeds vanaf 2005 gescheiden leefde van uw (feitelijke) ex-vrouw S. E. (...).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De vreemdelingenwet bevat geen artikel 48/1. Verzoeker beoogt vermoedelijk artikel 48 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bevat slechts een verwijzing naar de internationale overeenkomsten die België binden en verzoeker bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het opgeworpen artikel 48/2 van de vreemdelingenwet is niet geschonden is, daar dit artikel een loutere verwijzing bevat naar de artikelen 48/3 en 48/4.

Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De verzoekende partij klaagt de schending aan artikel 62 van de vreemdelingenwet. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.3. Verzoeker is het niet eens met de opgeworpen tegenstrijdigheden in zijn verklaringen zoals weergegeven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de kern van het asielrelaas van verzoeker is dat hij een neef R.I. begin 2008 gedurende drie maanden zou verborgen hebben op zijn woonplaats. Bij een inval in deze woning kon zijn neef ontsnappen, maar werd verzoeker gearresteerd en onder druk gezet om te helpen bij het terugvinden van zijn neef. Zijn neef zou gestreden hebben tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog en een bodyguard geweest zijn van Dudayev, de eerste president van de Tsjetsjeense republiek. Verzoeker zou vijf maal gearresteerd zijn, vluchtte naar Moskou en uiteindelijk naar Polen en België. De neef van verzoeker zou op gruwelijke wijze om het leven gebracht zijn en verzoeker zou hiervan foto's gezien hebben en aanwezig geweest zijn op zijn begrafenis.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DV) wordt dit op beknopte en chronologisch coherente wijze uiteengezet. Tussen maart 2008 en februari 2009 zou verzoeker vijf maal gearresteerd zijn en bedreigd dat hij gedood zou worden als hij niet hielp bij het terugvinden van zijn neef. In april 2009 zou zijn neef vermoord zijn en vluchtte verzoeker naar Moskou voor drie maanden. In die periode kreeg hij oproepingen van de 6^e politieafdeling van Grozny. Verzoeker keerde terug naar Tsjetsjenië om zijn vlucht naar België te organiseren.

De bestreden beslissing wijst op een tegenstrijdigheid, meer bepaald de vraag of verzoeker zijn neef zou teruggezien hebben na diens vlucht uit de woning van verzoeker. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier.

Overige incoherenties betreffen de datum van de doding van zijn neef (september of oktober 2008, gehoorverslag p. 20; of april 2009, DV 3.5); of hij al dan niet twee-drie maanden of een week in Mozdok verbleef (gehoorverslag p. 18 en 19); de duur van de laatste detentie twee dagen of twee weken (gehoorverslag, p. 20); het lot van zijn neef: in stukken gesneden en in een put gegooid en nog levend begraven, wat moeilijk verzoenbaar is; het tijdstip van de afgifte van de convocaties, namelijk tijdens zijn verblijf in Moskou (DV, 5) of na zijn aankomst in België (gehoorverslag, p. 4) en de dienst waarvan deze convocaties zouden uitgaan, namelijk de 6^e politieafdeling van Grozny (DV, 5) of de ROVD van Nadterechnye (gehoorverslag, p. 5, vertaling van de convocaties).

De bestreden beslissing wijst er ook op dat verzoeker terugkeerde naar Tsjetsjenië waar hij stelt dat zijn leven bedreigd was en dat hij zich bij de overheden (de ambassade van de Russische Federatie in België) gaat aanbieden om vrijwillig terug te keren naar Tsjetsjenië, hetgeen moeilijk verzoenbaar is met een gegronde vrees voor vervolging.

De bestreden beslissing stelt terecht dat de voorgelegde convocaties geen bewijswaarde hebben. De Raad schaaft zich achter dit motief en wijst ook op de hogervermelde tegenstrijdigheid wat de dienst waarvan deze convocaties zouden uitgaan betreft.

De Raad meent dat *in casu* het motief betreffende het navragen van zijn huidige vrees voor vervolging bij zijn vriend die een oom heeft bij de 6^e politieafdeling van Grozny geen overtuigend motief is. Verzoeker stelde tijdens het gehoor: *“Ze vertellen nooit iets aan de mensen. Ze doen gewoon hun werk. Als ik iets had gezegd, had hij het toch ontkend”* (CGVS p. 19). Dit lijkt niet onaannemelijk in de Tsjetsjeense context waar weliswaar geen sprake meer is van een situatie waar wijdverbreide en zwaarwegende mensenrechtenschendingen of schendingen van het humanitaire recht overheersen, maar het geweld selectiever en gericht is. De Subject Related Briefing “Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” dd. 20 juni 2011 (p. 6 en 7) stelt ook: *“Het geweld in Tsjetsjenië beperkt zich reeds enkele jaren niet meer tot het gewapend, conflict maar manifesteert zich vooral in mensenrechtenschendingen door het regime van Ramzan Kadyrov die eerder te maken hebben met de consolidatie van een autocratisch bewind. ... De schendingen doen zich voor onder de vorm van onrechtmatige arrestaties, gefabriceerde rechtszaken, verdwijningen, foltering tijdens detentie, buitenrechtelijke executies, vergeldingsacties tegen familieleden van al dan niet vermeende strijders, opsluiting in geheime detentiecentra's. De mensenrechtenschendingen door de autoriteiten kenmerken zich door hun willekeurig karakter en beperken zich niet enkel tot personen die al dan niet terecht door de autoriteiten gelieerd worden met de rebellie. Dit betekent dat de precieze motivatie voor deze acties niet steeds duidelijk of begrijpbaar is. In gelijkaardige omstandigheden zal dus niet iedereen dezelfde behandeling krijgen of hetzelfde risico lopen.”*

Zoals reeds gesteld blijkt uit het administratief dossier dat het asielrelaas van verzoeker bijzonder verward is. Uit eigen initiatief vermeldt verzoeker ook dat hij zich bij zijn ambassade aangeboden heeft voor een vrijwillige terugkeer. Terecht stelt de bestreden beslissing dat dit kan wijzen op een gebrek aan gegronde vrees voor vervolging.

De bestreden beslissing stelt in dit verband ook: *“Ten tweede neemt u na het uitbreken van uw problemen in 2008 een aantal opmerkelijke gedragingen aan waardoor de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade volledig teniet gedaan wordt.*

Zo verklaart u dat u in april-mei 2009 (via Mozdok in Noord-Ossetia) naar Moskou vertrok waar u een paar maanden bij een vriend woonde en in de bouw werkte. In augustus 2009 keert u echter terug naar Tsjetsjenië, naar eigen zeggen om documenten in orde te maken en omdat u geen hoop meer had dat u met rust zou gelaten worden (CGVS p. 18-19). Het feit dat u vanuit Moskou terugkeert naar de regio (i.e. Tsjetsjenië) waar u uw problemen meegemaakt heeft, ondermijnt op zich reeds de ernst van uw vrees. Bovendien blijkt dat u zich in augustus 2009 – na uw terugkeer uit Moskou – tweemaal tot de autoriteiten van uw land hebt gewend. U verklaarde meermaals dat er na uw arrestaties door de autoriteiten tegen u een uitreisverbod gold waarbij u Tsjetsjenië niet mocht verlaten (CGVS p. 8 & p. 14). U verklaart echter ook dat u op 26 augustus 2009 bij de OFMS in Znamenskoye persoonlijk uw intern paspoort ging ophalen (dat u na betaling verkreeg) en de volgende dag uw internationaal reispaspoort bij de paspoortdienst in Grozny waarbij u zich moest identificeren met uw intern paspoort (CGVS p. 8-9). Het Commissariaat-generaal meent dat uw gedrag, nadat u vanaf maart 2008 verschillende keren door de autoriteiten opgepakt zou zijn, niet in overeenstemming lijkt met uw bewering als zou u in Tsjetsjenië door de autoriteiten worden vervolgd. Indien u daadwerkelijk problemen zou hebben gehad met de ordediensten omwille van uw hulp aan uw neef R. (...) en indien u werkelijk vreesde om door de autoriteiten te worden opgepakt, is het bijzonder opmerkelijk dat u zich zomaar tot diezelfde autoriteiten zou wenden om een intern paspoort af te halen. Het lijkt evenmin geloofwaardig dat u de autoriteiten op de hoogte zou stellen van uw gepland vertrek uit de Russische Federatie door persoonlijk en onder eigen naam een reispaspoort aan te vragen.

Daarnaast verklaart u dat u Tsjetsjenië een eerste keer verliet met de auto naar Mozdok in Noord-Ossetia als gewoon passagier (april-mei 2009) en een tweede keer met de trein ook als gewoon passagier (1 september 2009). U deed dat tweemaal met uw intern paspoort, dus onder uw eigen identiteit (CGVS p. 10-11 & p. 18). De openlijke wijze waarop u onder uw eigen identiteit uw land verlaat, is hoogst opmerkelijk en doet ernstige vragen rijzen over de ernst van de door u voorgehouden vrees, rekening houdend met het eerder vermelde uitreisverbod en de door u aangehaalde problemen met de autoriteiten.”

De Raad schaaft zich achter dit motief.

Terecht stelt de bestreden beslissing eveneens dat redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven indien wegens psychische problemen last heeft van geheugenproblemen. Verzoeker maakt deze geheugenproblemen niet aannemelijk.

De bestreden beslissing stelt: *“Er kan nog toegevoegd worden dat aan S. E. (...) (O.V. 6.488.052) – van wie u verklaart gescheiden van te leven in België – I. L. (...) (O.V. 6.488.052) en I. L. (...) (O.V. 6.488.052) het statuut van vluchteling werd toegekend door het Commissariaat-generaal. Deze beslissing heeft echter geen betrekking op uw persoon daar uit uw verklaringen en die van uw vrouw blijkt dat jullie asielaanvragen zich op individuele en verschillende vervolgingsfeiten baseren die niets met elkaar te maken hebben. Bovendien blijkt uit de verklaringen dat u reeds vanaf 2005 gescheiden leefde van uw (feitelijke) ex-vrouw S. E. (...).”*

In zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker dit en stelt hij dat zijn vrouw zijn kinderen in januari 2011 bij hem wegnam en hij hiertegen klacht indiende. Verzoeker duidt niet aan wat de relevantie van dit laatste is met betrekking tot het bewijs van zijn hoedanigheid van vluchteling.

De scheiding van verzoeker sinds 2005 vindt echter geen steun in het administratief dossier. Tijdens het gehoor stelt verzoeker dat hij twee kinderen heeft geboren op 3 maart 2005 en 19 oktober 2006 en dat hij en zijn echtgenote sinds een week na hun aankomst in België (september 2009) niet meer samenwonen en dat zij buiten de periode van drie maanden van het verblijf van verzoeker in Moskou samengeleefd hebben in Tsjetsjenië. Aannemelijk is dat zoals de verwerende partij ter zitting stelt een materiële vergissing is.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker en zijn echtgenote *“zich op individuele en verschillende vervolgingsfeiten baseren die niets met elkaar te maken hebben”* en dat dit bevestigd werd door verzoeker. Dit vindt steun in het administratief dossier.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.4. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet tenslotte betreft stelt de bestreden beslissing: *“kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.”*

Dit besluit van de commissaris-generaal vindt steun in landeninformatie dat in het administratief dossier zit is en gebaseerd is op Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, gebaseerd op diverse betrouwbare bronnen.

De verzoekende partij betwist dit besluit op grond van een aantal algemene mensenrechtenrapporten waaruit inderdaad blijkt dat er -zoals ook gesteld in de nota in het administratief dossier- nog ernstige mensenrechtenproblemen in het land van herkomst van verzoeker zijn. Zoals de commissaris-generaal meent de Raad echter dat de situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4,§2 c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS